

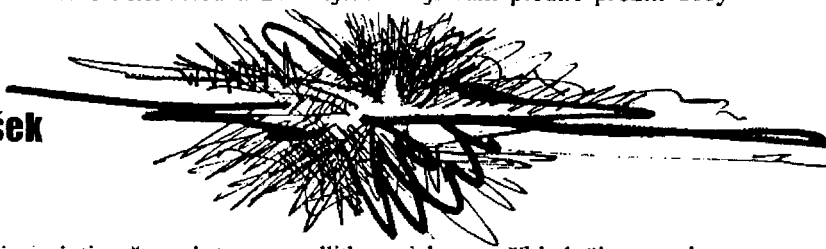
Milí přátelé, opět vstupujeme do postní doby. Indický jezuita P. Anthony De Mello nás učí cestám k Bohu. Právě postní doba je výbornou příležitostí začít anebo znovu začít s modlitbou ticha. Přinášíme také pokračování rozhovoru s Michaelou a Bořivojem. Přeji vám plodné prožití doby přípravy.

P. Jindřich Kotvrda

Cesta k Bohu pro dnešek

Anthony de Mello SJ

Mlčení

Budu mluvit o věcech, které jsou intimně spojeny s modlitbou, jako například život, radost, svoboda, ticho. Rozhodl jsem se začít mlčením. Proč - protože každá cesta k Bohu musí vést skrze mlčení. Jestli se chceš spojit s Bohem, musíš projít skrze mlčení. Co je to? Vysvětlím to příběhem. Král navštívil duchovního mistra. Král mu řekl: "nemám mnoho času, pověz mi to jednou větou." Mistr odpověděl: "řeknu ti to jedním slovem." "Co je to za slovo", ptá se král? Mistr řekl: "ticho". "A jak dosáhnu ticha?" "Meditací," řekl mistr. Meditace se řekne v sanskrtu dhyana, to neznamená myslet, ale jít nad myšlení. Proto mistr řekl "meditace", a k tomu pak odpověděl: "ticho". Král se zeptal, "co je to meditace? Ticho." Myslím, že během poslouchání tohoto příběhu jste porozuměli tajemství: ticho znamená jít nad slova a myšlenky. Je na slovech a myšlenkách něco špatného? Ne, jsou výborná, ale Bůh nemůže být vystižen slovy a myšlenkami. Většina lidí to ale nepřijme, protože lpí na svých obrazech Boha a ty se jim pak stávají největší překážkou k dosažení ticha. Chcete zakusit toto ticho? Jsou zde 3 královské cesty:

1. Pochopit, že Bůh není takový, jako je naše představa.

V Indii máme plno růží. Dejme tomu, že jsem nikdy nepřivoněl k růži. Zeptám se tě: "Jak vypadá vůně růže? Můžeš ji popsat? Popiš to." Vidíš?, Jestliže nelze popsat tak jednoduchou věc, jako je vůně růže, jak může někdo popsat zážitek Boha.

Žádné slovo jej nevystihuje. Bůh je naprosto nad tím. Nyní tedy rozumíš, co je to nedostatečnost slov. Jeden velký mystik napsal knihu "Oblak nevědění," výbornou křesťanskou knihu. A v ní říká: Chceš poznat Boha? Existuje jediná cesta jak poznat Boha a to je skrze nevědění. Musíš vyjít ze své mysli a myšlení, pak jej můžeš pochopit srdcem. Tomáš Akvinský, veliký křesťanský teolog řekl, že jenom jediná věc je jistá, že totiž nevíme, kdo Bůh je. To říká i církev slavnostním jazykem na II. Lateránském koncilu, když říká, že každý obraz je Bohu spíše nepodobný než podobný.

Někdo může říci: Jestliže je to pravda, co potom Písmo Svaté? Písmo nám nedává obraz Boha ani jeho popis. Písmo nám dává směr. Přstavme si, že jsme v Indii a že jdu směrem k Bombaji. Pak přijdu ke směrovce, která říká: Bombaj. Pak si řeknu: "Tady to je! Bombaj!" Otočím se a jdu

zvonek

zpátky. Pak se mne lidé ptají: "Byl jsi v Bombaji?" A já jim řeknu: "Ano, byl jsem v Bombaji." "Jak to tam vypadá?" "Je to jako tabule, žlutě natřená, a na ní jsou napsaná písmena. Jedno vypadá jako B, jedno jako O, atd..." Chápete, že jsem to nepochopil, protože ta směrovka není Bombaj. Dokonce ani vůbec nevypadá jako Bombaj. Je to ukazatel. A to je Písmo Sváté - ukazatel. Směrovka k Bombaji neznamená, že jsem v Bombaji. Značka není Bombaj, není jí dokonce ani podobná, je pouze ukazatelem. Na východě říkáme: "Když moudrý muž ukazuje na měsíc, blázen vidí pouze prst". Představte si, že ukazují na měsíc a říkáme: "měsíc" A vy se podíváte na můj prst a řeknete: "To že je měsíc?" Zde je nebezpečí a tragédie slov. Slova jsou nádherná. Otec, jaké nádherné slovo které označuje Boha. Ale Církev o Bohu říká, že Bůh je tajemství. A jestli vezmete slovo otec příliš doslova, dostanete se do problémů, protože se vás lidé budou ptát: "Co je to za otec, že dovoluje tolik utrpení?" Bůh je tajemství. Nepoznatelný, nepochopitelný, nad naše chápání.

Další užitečný způsob jak tuto skutečnost ukázat: Představte si, že se slepec od narození ptá na zelenou barvu. Co je to zelená barva, o níž všichni mluví. Jak ji popsat? Je to nemožné. A pak poslouchejte jeho otázky. Ptá se: "je to tvrdé nebo studené dlouhé nebo krátké, je to hrubé nebo hladké?" Není to ani to ani to. Protože ten ubohý člověk se ptá otázkami pramenícími z jeho ohraničené zkušenosti. Dejme tomu ale, že se pokusíme a řekneme: je to něco jako jemná hudba. Když pak jednoho dne ten slepec nabude zraku, pak se jej ptáme: viděl jsi zelenou barvu? A on řekne, že ne, protože hledal jemnou hudbu. Natolik ulpěl na myšlence, že zelená je jemná hudba, že když se díval na zelenou, nebyl schopen ji poznat.

Jiný příběh z východu: Malá ryba pluje v oceánu. Někdo jí řekne: "Ó jak mocný, obrovský a podivuhodný je oceán!" A ryba pluje v oceánu a hledá oceán. Nemůže oceán najít, protože ulpěla na slovu oceán. Nestává se často, že Bůh nám hledí do tváře, ale jej nepoznáme, protože lpíme na idejích? Není to tragédie? První věcí je pochopení a zjištění, že všechno je neadekvátní k vystižení Boha. Mnoho lidí to není schopno přijmout a pak se to stává překážkou při modlitbě a meditaci.

2. Dívat se, naslouchat

Druhou skutečností potřebnou k dosažení ticha je umět se dívat, poslouchat, naslouchat, vidět. To je vše.

Na východě říkáme, že Bůh stvořil svět, že tančí se světem. Myslete na tanečníka a na jeho tanec. Jsou jedno. Nejsou jedno a to samé, ale nejsou dva. Jeden anglický teolog to řekl velmi hlubokým a pěkným způsobem: "Bůh je ve stvoření podobně jako je hlas zpěváka v písni." Když zazpívám třeba "Blíž k tobě Bože můj," hlas a píseň jsou intimně spojeny a přesto nejsou jedno a totéž. Není to divné, že slyšíme píseň a neslyšíme hlas? Že pozorujeme tanec a nevidíme tanečníka? Není divné, že slyšíme píseň a neslyšíme hlas? Že vidíme tanec a nepoznáváme tanečníka? Můžete se mne zeptat: "Znamená to, že když se díváme, že dostaneme milost vidění a rozpoznání?" Ne. Můžete dostanout dar vidění.

Zde je totiž potřeba zvláštní způsob dívání se.

Znáte knihu Malý princ? V ní říká liška: "Správně vidíme pouze srdcem." Potřebujeme vidět a slyšet srdcem.

Japonský příběh to jedinečně vystihuje: Učedník jde za mistrem a vyčítá mu: "Skrýváš přede mnou nejvyšší tajemství kontemplace." Mistr říká: "Ne, neskrývám." Učedník říká: "Ale ano, skrýváš!" Jednoho dne spolu kráčejí úbočím hor. Uslyší zpěv ptáka. Mistr se ptá: "Slyšel jsi zpěv toho ptáka?" Učedník říká: "Ano." "Ted' vidíš, že jsem před tebou nic neskrýval." A učedník odpovídá: "Ano." Víte, co se stalo? Učedník dosáhl slyšení srdcem. Je to dar, který nám může být dán, jestliže se díváme a nasloucháme.

Jiný způsob jak říci totéž: Přestavte si, že se dívám na západ. Přijde za mnou sedlák a ptá se: "Na co to hledíš? Vypadáš celý unčšený!" A vy mu odpovíte: "Ano, jsem uchvácen krásou." A ten ubohý muž přichází každý večer a hledá krásu. "Kde je krása?" Vidí slunce, vidí oblaka, vidí stromy, ale nevidí krásu. Nepochopil, že krása není věc, ale způsob dívání se na věci. Dívej se na stvoření a možná jednou ti bude dán dar dívání se srdcem. Když se díváš na stvoření, nehledej nic senzačního. Možná jsi slyšel o velkých zážitcích Boha... Nic senzačního. Nehledej ideje, jen se dívej na stvoření. A jednoho dne ti to možná bude dáno, protože díváním se staneš klidným.

Ticho tě přemůže. To je to, co je tak pěkně vystiženo v evangeliu podle Jana. "Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal." Kdyby ses díval, rozpoznáš. Když se díváš na tanec, snad uvidíš tanečníka. Ukázal jsem ti tedy dvě cesty k dosažení ticha: Porozumění, dívání a slyšení.

3. Písmo Svaté

Písmo je par excellence prstem, který ukazuje na měsíc. Písma používáme k tomu, abychom se dostali za slova a abychom dosáhli ticha. Jak to udělat? Vezměme úryvek z Písma Sv. třeba jeden z mých oblíbených je Jan 7. V poslední velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: "Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije!" Dejme tomu, že při čtení tohoto úryvku tě tato věta uchvátí. Co uděláš potom? Recituj tuto větu v srdci a přestaň číst. "Jestliže, kdo žízní, ať přijde ke mně a pije." Něco jako mantra. Opakuj to stále, až se tvoje srdce uspokojí a nasytí. Nemysli na význam slov. Tvoje srdce zná význam. Když přijdeš k uspokojení, pak na ta slova reaguj. Jak bys reagoval? Někdo řekne. Každý? Opravdu myslíš každého, Pane? Světce i hříšníky? Dobře, pak zde jsem, dej mi napít. Někdo jiný řekne: "Nevěřím ani slovo! Co je ten nápoj, o kterém se tady mluví. Kolikrát jsem k tobě přišel a tys mi nic nedal!" To je úplně v pořádku. Zde je frustrovaný a hněvivý člověk. A je naprosto v pořádku mluvit s Bohem takto, protože mu pravdivě říkáš o tom, co máš ve svém srdci. A ještě jiný člověk může říci: "Vím přesně, o čem mluvíš, Pane, vždyť jsem k tobě v minulosti přicházel a tys mi dal napít."

Takto tedy budeš reagovat. A je velmi pravděpodobné, že přijde čas, kdy budeš unaven reagováním slovy, a z tvého srdce budou pramenit pocity tak bohaté a hluboké, že je slova nebudou moci vyjádřit. Jediné čeho budeš schopen, je, že a budeš bezmocně stát v tichu, odpovídat beze slov na ta slova Pánu, který je řekl. Zůstaň v tomto mlčení tak dlouho, dokud nebudeš vyrušen. Když jsi vyrušen, vezmi znovu knihu a pokračuj ve čtení až přijdeš na jinou větu. Zde je způsob jak používat slova Písma až dojdeš za slova k tichu mlčení:

Čti, Recituj, Reaguj

a postupně se tvoje reakce bude stávat mlčením.

Existuje i jiný způsob používání Písma:

Nejprve se dostaneš do ticha skrze naslouchání a vidění. Když se dostaneš do hlubokého klidu, vzpomeň si na slova Písma, nebo ti je někdo přečte. Co se pak stane? Slova Písma budou vypálena do tvého srdce. Tak silný význam pro tebe budou mít! Budou prohlubovat tvoje ticho, protože jejich význam přesahuje myšlení. Nebudou slova rušit tvoje mlčení? Ne. Tak jako kostelní zvon, který slyšíš v podvečer. Zvuk prohloubí ticho.

Lze to udělat s následující obměnou:

Vezmi si nějakou oblíbenou větu, kterou Ježíš říká, nebo si na ni vzpomeň: "Následuj mne. Vše je možné tomu, kdo věří.... Pokoj, nebojte se, já jsem to. Miluješ mne?"

Představ si Ježíše stojícího před tebou. Musíš odolat pokušení reagovat. Neodpovídej, neříkej nic. A když už nemůžeš reakci zadržet, pak reaguj, pak odpověz. Je to jednoduchá a účinná metoda jak se dostat k mlčení ještě dlouho předtím, než odpovíš.

Shrnutí:

jsou 3 královské cesty k mlčení, tři cvičení.

1. Pochopit, že Bůh není takový jak si myslíme

2. Dívat se, naslouchat

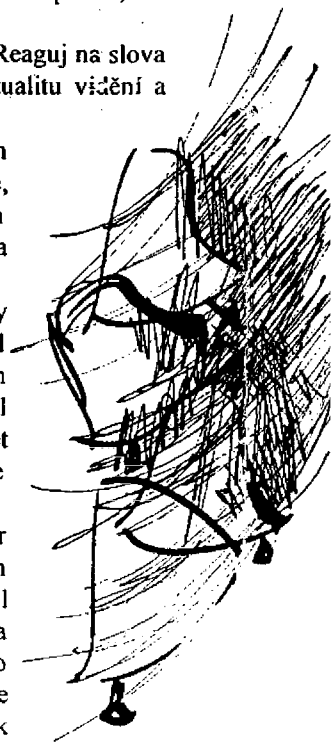
dívat se a vidět je dar. Nemůžeš vytvořit spánek. Když někdo trpí, nemůže vytvořit spánek, ale může si lehnout a zavřít oči

3. Písmo - použij Boží slovo aby ses dostal do mlčení. Zkus to jednoduché cvičení. Reaguj na slova Ježíše stojícího před tebou. Nyní budu vyprávět příběh, který odhalí esou spiritualitu vidění a dívání se. Věřím, že příběh je nejkratší cestou mezi člověkem a pravdou.

Na ostrově, asi 2 míle od pevniny stával chrám. V chrámu byly tisíce stříbrných zvonů vyrobených nejlepšími umělci. Když zavál vítr, zvony se rozezněly. Říkalo se, že kdo je slyšel, byl okouzlen, a ponořil se do zkušenosti Boha. Ostrov se ale časem potopil, a s ostrovem i chrám a zvony. Říkalo se ale, že ty zvony neustále zvonily a jestliže měl někdo dar naslouchání, mohl se sjednotit s Bohem.

Jeden mladý muž byl legendou zaujat natolik, že se vydal na cestu dlouhou stovky mil, až došel k místu, které bylo naproti potopeného ostrova. a posadil se pod kokosovou palmu. Snažil se uslyšet zvuk zvonů. Ale ať dělal co dělal slyšel jenom bouření vln, jak se rozbíjely o skálu. Snažil se ten zvuk vytlačit, aby se ztišil a uslyšel hlas zvonů, ale bez účinku. Namáhal se týdny a měsíce. Večer slyšel starce vyprávět o této tradici a o lidech, kteří měli tento dar. Jeho srdce plálo. On ovšem věděl, že planoucí srdce není náhradou za dar slyšení zvonů.

Pak, po osmi měsících se rozhodl vzdát. Snad legenda nebyla pravdivá, anebo dar nebyl určen pro něj. Dal sbohem lidem, s nimiž žil, pak šel ke břehu dát sbohem kokosu, moři, a když tam seděl, naslouchal hlasu vln. Podivné bylo, že to nebyl rušivý, ale uklidňující hlas. To jej uvolnilo. Stal se tichým. Když šlo ticho hlouběji a hlouběji, slyšel cinkání zvonku. Muž vyskočil. "Asi je to moje představa, asi si to sugeruji!" Znovu začal naslouchat zvuku moře a uklidnil se, mlčel a mlčení se prohlubovalo a znovu slyšel malý zvon. A než vyskočil, zaslechl další zvon a pak

uslyšel další a další a další. Brzy slyšel nádhernou symfonii tisíců zvonů a zvonků. Vyšel ze sebe a dostal milost sjednocení s Bohem.

Jádro příběhu je toto:

Když chceš slyšet hlas zvonu, poslouchej hlas moře, chceš-li vidět tanečníka, dívej se na tanec, chceš-li slyšet hlas zpěváka, naslouchej písní. Dívej se, naslouchej a snad jednou dostaneš dar dívat se a rozpoznávat v tichu. *(přeložil a upravil J. Kotvrda)*

Pokračování rozhovoru s manželi Bořivojem a Michaelou Tydlitátovými

- Jak k víře vedete svoje děti?

M: To je těžká otázka, o výchově obecně a o výchově k víře vedeme často dlouhé diskuse a i přesto nevíme jistě, zda jsme v konkrétním případě jednali správně či zda právě ten směr výchovy, který jsme si vybrali, přinese plody.

Výchovu máme poměrně přísnou, ve srovnání s americkou liberální výchovou velmi přísnou (někdy to funguje, někdy ne). S dětmi se každý večer modlíme, společně děkujeme za to, co bylo hezké a dobré, prosíme za konkrétní lidi a situace, děti pak (úměrně k věku) pronášejí svá poděkování a prosby. Chodíme do na mši sv. každou neděli a pokud to jde, tak i ve svátky. Myslíme si, že je důležité, aby děti důvěrně znaly prostředí kostela, nepřípadalo jim podivné a výjimečné, ale naopak se szily s vědomím, že křesťané zkrátka na bohoslužby chodí často a rádi. Tady v Americe nám neznalost angličtiny paradoxně pomohla k "biblickým hodinám". Pokud jsme na mši sv. v Pleasantville, po příchodu z kostela čte ještě Bořek holčičkám čtení či evangelium a trochu jim to převypráví (zatímco já vařím). Otázky, které nám děti o Bohu a víře kladou, se snažíme poctivě zodpovídat a sami přitom zjišťujeme, kolik nevědomeostí se v našem teologickém poznání skrývá.

Zapomněla jsem ještě na jednu věc, která s křesťanstvím či výchovou k němu souvisí asi jen vzdáleně: nemáme televizi. Pro nás je to úplně přirozená věc a jsme na to zvyklí, mnohokrát jsme se však setkali s užaslými, nechápavými a někdy až odmítavými reakcemi. Vlastně nás překvapuje, že mnohem méně často v Americe, než v Čechách. Máme však pocit, že dobrých věcí je v televizi značné minimum a nemá smysl si ji kvůli tomu kupovat, a pak – nemáme na ni čas. Je toho potřeba tolik vyřizovat, setkat se s tolika zajímavými lidmi, přečíst si tolik dobrých knih, napsat mnoho dopisů... Musím samozřejmě objektivně přiznat, že děti po televizi někdy zatouží a rozumové argumenty nás dospělých vypadají pak velmi slabě.

B: Naše metody křesťanské výchovy asi nejsou příliš objevené. Když mají děti zájem, rádi s nimi o Bohu a víře mluvíme, když ne, nenutíme je. Postupně se snažíme děti seznamovat s Evangeliiem a celým Písmem, s významem liturgie, s životem církve. Učíme je také uctě ke křesťanům jiných církví, k židům a ke všem lidem vůbec. A snažíme se, aby náš domov byl místem přátelství a důvěry a pokoje – to poslední se nám vždycky nedaří. Myslím, že vlastně není velký rozdíl mezi tím, co by měl člověk dělat, aby z dětí vychoval dobré, statečné a čestné lidi, a aby z nich vychoval dobré křesťany. Vždyť všechno dobré je přece Boží. Zároveň však oba víme, že člověk sám nezmuže nic (rodič pak zvláště) a za děti se proto často modlíme.

Co v této zemi obdivujete?

B: Tak samozřejmě hlavně to, že Amerika je stále tou zemí svobody, ke které vždy utlačovaní celého světa – i my v době komunismu – vzhlíželi s nadějí. Fungující občanskou společnost. Spoléhání na sebe místo na stát. Neobyčejnou účast občanů ve věcech veřejných od obětavé práce dobrovolníků pro obec, školu, farnost či charitu po velkorysé dary boháčů na veřejně prospěšné účely. Stále nás překvapuje, kolik služeb a věcí, které užíváme, má původ v něčí obětavosti a dobré vůli.

M: Změnila bych to s dovolením na "co v této zemi považujete za pozitivní, co vás příjemně překvapilo". Myslím, že tu není nic, co bych bez výhrad bezmezně obdivovala, na druhé straně jsme s

uznáním ocenili mnoho kladných stránek americké společnosti, jsou to ovšem věci, které by měly být samozřejmě v každé dobře fungující demokracii. Nebo ne?

Velmi mne zaujaly dvě věci – je to vztah k dětem a Amerika jako křesťanská země. Zkušenosti českých matek, zvláště pak s více malými dětmi, jsou všechny stejné a vždycky smutné. Česká společnost nevidí bohužel v rodině základ státu a v dětech budoucnost národa, ale ženu v domácnosti (podobně jako invalidní občany) ztotožňuje s parazitujícím elementem (neboť "nepracuje"), a malé děti s obtížnými vetřelci. Tato slova mohu doložit mnoha osobními vzpomínkami nejen svými, ale i všech svých kamarádek – též žen v domácnosti. Malé děti nejsou vítány skoro nikde – v muzeu, v bance, v knihovně i v obchodě jsou potenciálním nebezpečím. Moji kamarádku vykázali z obchodu se slovy: "Netahejte nám sem ty svoje děti!". Nic není zařízeno pro rodiče s dětmi, v žádném směru se na ně nemyslí. Na schodech v metru vám pomůže s kočárkem jeden člověk z padesáti, výtahy na většině stanic neexistují. Matky tří a více dětí sklízí na ulici úsměšky či nevěřicné pohledy. Avšak v Americe? Prvním šokem pro mne bylo zjištění, že nás nevyhazují z žádné restaurace, ale naopak se snaží, aby rodině všemožně vyhověli. Podruhé jsem se velmi příjemně podivila, že do pleasantvillské knihovny může člověk s dětmi jakéhokoli věku. Mohu s nimi do každého obchodu, banky i muzea, všude jsou "kids-friendly" a věc naprosto neslýchaná: dokonce si na tom zakládají! A pak – rodin se třemi a více dětmi je tu mnoho, jsme zde průměrní, kdežto v Čechách jsme byli nápadnou výjimkou. Jak víme, po roce 1995 začíná v ČR počet zemřelých převyšovat počet živě narozených (už předchozí ročníky byly velmi slabé) a Čechů tedy ubývá.

Velmi příjemnou změnou a radostným poznáním je pro nás samozřejmě vnímání Ameriky jako velmi křesťanské země. Velká, živá farnost v Pleasantville, spolužáci našich dětí a rodiče i učitelé, s nimiž se přirozeně setkáváme v kostele i v "public school". Rozsáhlá charitativní činnost, obrovské množství dětí chodících na náboženství atd. A také – nazval bych to "zpřítomnění víry v denním životě": každý například ví, co je to Popeleční středa, a nikdo se nepozastaví nad tím, že si ten druhý nese na čele znamení popelce. Takové věci v Čechách nikdo kromě křesťanských podivínů nechápe. A samozřejmě vedle katolické farnosti fungují sbory dalších křesťanských církví, často v dobré symbióze. Jak přirozené a jak pro nás naprosto překvapivé!

Co se vám tady nelíbí?

B: Nelíbí se nám mravní relativismus a orwellovský newspeak "political correctness". S velkým znechucením sledujeme prezidentskou aféru, která nám trochu připomíná časy československé "pomlčkové války". Často se také setkáváme s barevným a umělohmotným nevkusem, někdy máme pocit, jako by se celý prostor mezi pojmy "krása" a "kýč" smrsknul do jediného výrazu "cute". Nemáme rádi cococolového konzumního Santa Clause ani "Disney anything".

Na co jste nebyli zvyklí?

M+B: Jen stručně a mírně nevážně: Auto jako téměř jediný způsob dopravy a ulice bez chodníků. Do lesa se nesmí a koupání v rybníce je drahé. Posedlost bezpečností. Veřejné prádelny. Sladký chléb, slané máslo, slabá káva a nápis "fat-free" i na lahvi s vodou. V kostele je klimatizace a to červené světlo není u svatostánku, ale nápis EXIT.

Těšíte se na návrat do ČR?

I když je náš americký pobyt velkým dobrodružstvím, samozřejmě se těšíme zpět. Je to náš domov, kde máme rodiče, sourozence, přátele a mnoho úkolů. Domov, jehož nová svoboda nám zdaleka nezevšedněla, a kde, jak věříme, přes všechny potíže, nespravedlnost a lidskou zlobu má velký smysl se snažit věcmi pohnout aspoň o kousek k lepšímu.

Úmysly mší svatých sloužených do uzávěrky Zvonu

18-I-99	za pevné zdraví a spokojenost v novém roce pana Jozefa Sedláčka	Jana Alston
19-I-99	za Naďu Horákovou, její pevné zdraví v novém roce a k narozeninám	Jana Alston
21-I-99	za zemřelého Jiřího Smrčku	rodina Krátkých
22-I-99	za Antonína Bartoše	syn s manželkou a vnuci
23-I-99	za zomřelého Jiřího Smrčku	manželia Doskočilovi
24-I-99	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	krajanská rodina
25-I-99	za živú a zomrelú rodinu z oboch strán	manželia Doskočilovi
26-I-99	za rodinu Bartošovu, Šestákovu a Mac Farland	Bartošovi
27-I-99	za Antonína Bartoše	manželka
28-I-99	za Josefa Mareše	J. Marešová, A Benáčková
29-I-99	za zemřelého Antonína Bartoše	rodina Bláhova
30-I-99	za zemřelého otce Aloise Vyoralu	rodina Bláhova
31-I-99	za zemřelého Antonína Bartoše	manželka
01-II-99	za zemřelého Antonína Bartoše	rodina Krátkých
02-II-99	za celou rodinu z obou stran	Jarmila Múdry-Šebik
03-II-99	za Václava Kordu (3 léta od jeho odchodu)	rodina Vackova
07-II-99	za živé i zemřelé rodiny z obou stran	Královi
08-II-99	za zemřelou paní Marii Kyjovskou	Helena Profousová s rod.
09-II-99	za zemřelého Aloise Hanáka	pohřební mše sv.
12-II-99	za zemřelého manžela (nedožítých 91 rokú)	Růžena Bunžová
13-II-99	za zemřelého manžela V. Lehma	Zita Lehmová
14-II-99	za krajanskou rodinu	
15-II-99	za zemřelého Aloise Hanáka	Jerome Minister
18-II-99	za Hynka Hromádku	Blažena Stránská
19-II-99	za zemřelého Jana Pechance	pohřební mše sv.
20-II-99	za Jana Stránského	Blažena Stránská
21-II-99	za Oldřicha Benáčka	Anna Benáčková

Oprava: V minulém Zvonu jsem omylem napsal mši sv. za zemřelou paní Milušku Kyjovskou, místo za zemřelou paní Marii Kyjovskou. Omlouvám se za tento omyl - P. Jindřich K.

Úmysly mší sv. na příští neděle:

28-II-99	za zemřelého Josefa Mareše	A. Benáčková, J. Marešová
7-III-99	za zemřelého Václava Jelínka (otce)	rodina Jelínkova
14-III-99	za paní Miladu Šprlovou	přátelé
21-III-99	zatím volná	

Děkujeme vám všem, kdo jste přišli na masopustní zábavu. Děkujeme zvláště vám, kteří jste pomohli při organizaci, přípravě a úklidu sálu, nákupu a přípravě jídla, pečení cukroví, prodeji lístků, vstupenek, losů, nápojů a také vám, kteří jste přispěli do tomboly. Je vás celý dlouhý seznam. Bůh na žádný dobrý čin nezapomene. Na zábavu přišlo kolem 178 lidí a čistý výtěžek činil 1503 dolarů.

Dne 14. března při mši sv. v 11.30 bude v kostele Sv. Patrika v Glen Cove posvěcena nová socha Sv. Patrika. Sochu vytvořil za zprostředkování pana Oldřicha Holubáře, známý český sochař Karel Stádník. Již dříve Karel Stádník vytvořil pro tento kostel kříž, který se těší velké oblibě.

Blahopřejeme k narozeninám:

Libuše Králová 7. únor, František Daněk 7. únor, Peter Štec 8. únor, Františka Uhlířová 16. únor, Anna Sikorjaková 22. únor, Libuše Široká 2. březen, Helen Kiesel 15. březen, Dagmar Rennerová 15. březen

Zemřeli:

Alois Hanák 5 února, Jan Pechanec 16. února

Odpočinutí věčné dej jim Pane a světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají v pokoji.

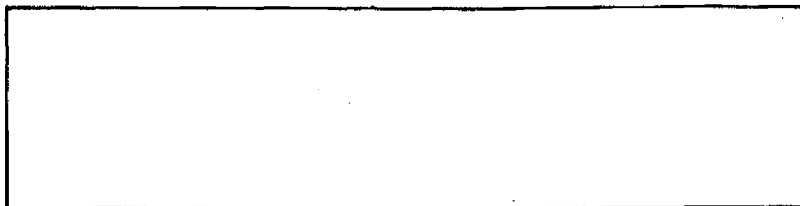
Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu

George a Hedvika Krátkých FL, Marcela David NY, Jana Alston WA, Jan a Joan Kmenta MI, Božena a Arthur Zahradníkoví NY, rodina Vackova NY, Jana a William Faturik NY, Jan a Milena Lukášovi NY

Krajanské bohoslužby slavíme každou neděli v 10:30 ráno, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Jindřich Kotvrda, PO Box 387, Roslyn NY 11 576 Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email: jindra@webspan.net www.czechia.com/zvon

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO. 54

ROSLYN NY 11576
PO BOX 387
ST. MARY'S
ZVON